

- 6) Ja valsts tiesa ir konstatējusi tādu secīgu publiskā sektora pagaidu aizstājoša štata darbinieka darba līgumu ļaunprātīgu izmantošanu SERMAS dienestā, kas ir paredzēti, lai apmierinātu pastāvīgās un strukturālās vajadzības sniegt pastāvīgo štata ierēdņu pakalpojumus, vai, ņemot vērā, ka valsts tiesību sistēmā nav efektīvu līdzekļu, lai novērstu šādu ļaunprātīgu izmantošanu un likvidētu Kopienas tiesību normas pārkāpuma sekas, Direktīvā 1999/70/EK ietvertā pamatnolīguma 5. klauzula ir interpretējama tādejādi, ka atbilstoši tai valsts tiesai ir jāveic efektīvi un atturoši pasākumi, lai nodrošinātu pamatnolīguma lietderīgo iedarbību, un līdz ar to – jānodrošina par šo ļaunprātīgo izmantošanu un jālikvidē minētās Eiropas [Savienības] tiesību normas pārkāpuma sekas, nepiemērojot valsts tiesību normu, kura to liedz darīt?

Ja atbilde būtu apstiprinoša, kā arī ņemot vērā, Eiropas Savienības Tiesas 2016. gada 14. septembra sprieduma apvienotajās lietās C-184/15 un C-197/15 ⁽²⁾ 41. punktā nospriesto:

- Vai Direktīvas 1999/70/EK mērķiem – kā pasākums secīgu noteikta laika darba līgumu ļaunprātīgas izmantošanas novēršanai un sodīšanai, un Savienības tiesību pārkāpuma seku likvidēšanai – atbilstu pagaidu aizvietošanas štata darbinieku/palīgpersonāla/aizstājoša personāla nodarbinātības attiecību pārveidošana par ilgstošām nodarbinātības attiecībām, pārkvalificējot šos darbiniekus par pastāvīgajiem vai uz nenoteiktu laiku amatā ieceltiem publiskā sektora darbiniekiem, nodrošinot tiem tādu pat nodarbinātības noturīgumu, kāds ir salīdzināmiem pastāvīgajiem štata ierēdņiem?
- 7) Vai secīgu noteikta laika darba līgumu ļaunprātīgas izmantošanas gadījumā pagaidu aizstājošo štata personāla nodarbinātības attiecību pārveidošana par pastāvīgām vai uz nenoteiktu laiku nodibinātām nodarbinātības attiecībām ir uzskatāma par tādu, kas atbilst Direktīvas 1999/70/EK un tajā ietvertā pamatnolīguma mērķiem, tikai tad, ja pagaidu štata darbiniekam, attiecībā pret kuru ir notikusi ļaunprātīga izmantošana, ir nodrošināti tādi paši darba apstākļi kā pastāvīgajiem darbiniekiem (saistībā ar sociālo nodrošinājumu, paaugstināšanu amatā, vakanto amatu aizpildīšanu, profesionālo apmācību, atvaļinājumiem, administratīvo statusu, licencēm un atļaujām, pensiju iemaksām un darba tiesisko attiecību izbeigšanu, kā arī dalību konkursos, kuri tiek rīkoti vakanto amatu aizpildīšanai un paaugstināšanai amatā), pamatojoties uz amata pastāvīguma un tā ieņemšanas principiem, ar visām tādām pašām saistītajām tiesībām un pienākumiem, kādi ir pastāvīgajiem štata informātikas speciālistiem?
- 8) Vai saskaņā ar Savienības tiesībām tādos apstākļos kā šeit aprakstītie ir jāpārskata galīgie tiesu nolēmumi/administratīvie akti, ja ir izpildīti četri spriedumā *Kühne & Heitz NV* (C-453/00, 2004. gada 13. janvāris) ⁽³⁾ minētie nosacījumi: 1) atbilstoši Spānijas tiesībām valsts pārvaldes iestādēm un tiesām ir iespēja pārskatīt šos nolēmumus, tomēr ar iepriekš minētajiem ierobežojumiem, kas ļoti apgrūtina vai padara šādu pārskatīšanu neiespējamu; 2) attiecīgie nolēmumi ir kļuvuši galīgi valsts pēdējās instances tiesas sprieduma rezultātā; 3) minētais spriedums ir pamatots ar tādu Kopienas tiesību interpretāciju, kas nesaskan ar Tiesas judikatūru un ir sniegta, iepriekš nevēršoties Tiesā ar prejudiciāliem jautājumiem; un [4]) ieinteresētā persona ir vērsusies pārvaldes iestādē tūlīt pēc tam, kad ir uzzinājusi par minēto judikatūru?
- 9) Vai valsts tiesas – kā Eiropas tiesas, kurām ir jānodrošina Savienības tiesību pilnīga īstenošana dalībvalstīs, var un tām ir jāpieprasa un jāliek dalībvalstu pārvaldes iestādēm, lai tās savu kompetenču ietvaros pieņem attiecīgus noteikumus nolūkā atcelt valsts tiesību normas, kuras neatbilst Savienības tiesībām kopumā un, konkrēti, Direktīvai 1999/70/EK un tajā ietvertajam pamatnolīgumam?

⁽¹⁾ Padomes Direktīva 1999/70/EK (1999. gada 28. jūnijs) par UNICE, CEEP un EAK noslēgto pamatnolīgumu par darbu uz noteiktu laiku (OV 1999, L 17, 43. lpp.).

⁽²⁾ Spriedums, 2016. gada 14. septembris, *Martínez Andrés y Castrejana López* (C-184/15 y C-197/15, EU:C:2016:680).

⁽³⁾ Spriedums, 2004. gada 13. janvāris, *Kühne & Heitz* (C-453/00, EU:C:2004:17).

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2018. gada 13. februārī iesniedza Tribunal Supremo (Spānija) – Asociación Española de la Industria Eléctrica (UNESA)/Administración General del Estado

(Lieta C-105/18)

(2018/C 161/28)

Tiesvedības valoda – spāņu

Iesniedzējtiesa

Tribunal Supremo

Pamatlietas puses

Prasītāja: *Asociación Española de la Industria Eléctrica (UNESA)*

Atbildētāja: *Administración General del Estado*

Prejudiciālie jautājumi

- 1) Vai vides aizsardzības princips, ka maksā piesārņotājs, kas ir noteikts LESD 191. panta 2. punktā un Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 2000/60/EK ⁽¹⁾ (2000. gada 23. oktobris) 9. panta 1. punktā, kurā ir ietverts ūdens pakalpojumu izmaksu atgūšanas princips, kā arī atbilstoša ūdens izmantošanas ekonomiskā analīze, ir interpretējams tādējādi, ka tas nepieļauj tādas nodevas par iekšējo ūdeņu izmantošanu elektroenerģijas ražošanai ieviešanu, kāda ir pamatlietā, kas neveicina efektīvu ūdens izmantošanu un nenosaka publisko ūdeņu saglabāšanas un aizsardzības mehānismus un kuras aprēķins ir pilnībā nesaistīts ar spēju radīt kaitējumu publiskajiem ūdeņiem, jo tas ir balstīts tikai un vienīgi uz ražotāju spēju radīt ieņēmumus?
- 2) Vai ar Direktīvas 2009/72/EK (2009. gada 13. jūlijs) par kopīgiem noteikumiem attiecībā uz elektroenerģijas iekšējo tirgu ⁽²⁾ 3. panta 1. punktā paredzēto uzņēmēju diskriminācijas aizlieguma principu ir saderīgs tāds maksājums kā pamatlietā minētā ūdens nodeva, kas attiecas tikai uz elektroenerģijas ražotājiem, kas darbojas starpkopienu upju baseinos, bet ne uz ražotājiem, kas ir koncesionāri vienas kopienas teritorijā esošajos upju baseinos, un ražotājiem, kas izmanto hidroelektriskās tehnoloģijas, pretstatā citu tehnoloģiju enerģijas ražotājiem?
- 3) Vai LESD 107. panta 1. punkts ir interpretējams tādējādi, ka tādas hidroelektroenerģijas ražošanas, kāda ir pamatlietā, aplikšana ar nodevu par ūdeņiem, nostādot nelabvēlīgākā situācijā hidroelektroenerģijas ražotājus, kas darbojas starpkopienu upju baseinos, ieviešot asimetriskas nodokļu aplikšanas režīmu vienas tehnoloģijas ietvaros atkarībā no tā, kur atrodas ražotne un neprasot nodevas samaksu ražotājiem, kas ražo enerģiju no citiem resursiem, ir uzskatāma par aizliegtu valsts atbalstu?

⁽¹⁾ Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva 2000/60/EK (2000. gada 23. oktobris), ar ko izveido sistēmu Kopienas rīcībai ūdens resursu politikas jomā (OV 2000, L 327, 1. lpp.).

⁽²⁾ Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva 2009/72/EK (2009. gada 13. jūlijs), par kopīgiem noteikumiem attiecībā uz elektroenerģijas iekšējo tirgu un par Direktīvas 2003/54/EK atcelšanu (OV 2009, L 211, 55. lpp.).

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2018. gada 13. februārī iesniedza Tribunal Supremo (Spānija) – *Energía de Galicia (Engasa) S.A./Administración General del Estado*

(Lieta C-106/18)

(2018/C 161/29)

Tiesvedības valoda – spāņu

Iesniedzējtiesa

Tribunal Supremo

Pamatlietas puses

Prasītāja: *Energía de Galicia (Engasa) S.A.*

Atbildētāja: *Administración General del Estado*